

ਜਦੋਂ ਟਾਈਮਜ਼ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਠਾਲ

ਮਾਰਕ ਮੈਕਜੀ

ਰਸੂਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਰੱਬ ਦੇ ਬੱਚੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਰੱਬ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ.

“ਹੁਣ ਧਰਮੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਜਿਉਣਗੇ... ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ।” ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:38 - 11: 1

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਦਲੇਰਾਨਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ. ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਧਰਮੀ” “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਦੁਆਰਾ ਜੀਵੇਗਾ ਅਤੇ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ “ਪਦਾਰਥ” ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ “ਸਬੂਤ” ਹੈ। ਹਰ ਈਸਾਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਲਈ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (“ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਏ ਗਏ ਹੋ”), ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. “ਨਿਹਚਾ” ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣਾ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਜਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਸਧਾਰਣ ਈਸਾਈ ਜੀਵਨ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਦ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਸ ਜੀਵਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ.

ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਲੇਖਕ ਨੇ ਹਾਬਲ, ਹਨੋਕ, ਨੂਹ, ਅਬਰਾਹਾਮ, ਸਾਰਾ, ਇਸਹਾਕ, ਯਾਕੂਬ, ਯੂਸੁਫ਼, ਮੂਸਾ, ਰਾਹਾਬ, ਗਦੀਓਨ, ਬਾਰਕ, ਸੈਮਸਨ, ਜਿੱਫ਼ੇ, ਡੇਵਿਡ, ਸਮੂਏਲ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ. ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਇਹ ਲੋਕ “ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਏ, ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਵਾਅਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਅੱਗ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲੇ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਾਕਤਵਰ ਬਣੇ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੱ waੇ ਗਏ ਸੂਰਮੇ, ਫ਼ੌਜਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਲਈ ਬਦਲ ਗਏ ਪਰਦੇਸੀ ਦੇ. ਰਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਕੀਤਾ: ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਮ ਪੁਨਰ ਉਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ: ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮਖੌਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚੱਲੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੰਧਨ ਅਤੇ

ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਕੁਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ: ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਬੇਸਹਾਰਾ, ਦੁਖੀ, ਦੁਖੀ; (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ :) ਉਹ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਅਤੇ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ. ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ, ਨਿਹਚਾ ਰਾਹੀਂ ਚੰਗੀ ਖਬਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸੰਪੂਰਣ ਨਾ ਹੋਣ. ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਬੱਦਲ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਆਓ ਆਪਾਂ ਹਰ ਭਾਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਪ ਜਿਹੜੀ ਸਾਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਝੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸ ਦੌੜ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ; ਉਸਨੇ ਉਸ ਅਨੰਦ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜਿਹੜਾ ਉਸਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜਾਈ, ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਤਖਤ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆ। ”

ਆਓ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਤਾਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਇੱਥੇ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ. “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਪਿਸਟਿਸ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ "ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ." ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਮਨਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਸੱਚ ਹੈ.

“ਪਦਾਰਥ” ਹੁਪੋਸਟੇਸਿਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਹਕੀਕਤ, ਭਰੋਸਾ, ਤੱਤ, ਪਦਾਰਥ, ਬੁਨਿਆਦ, ਗਰੰਟੀ”। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1: 3 ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ "ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ" ਹੈ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ. ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਅਸਲ ਸੀ. ਉਹ ਰੱਬ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੈ. ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੀ “ਹਕੀਕਤ” ਹੈ, ਸਾਡੀ “ਪਦਾਰਥ”, ਸਾਡੀ “ਗਰੰਟੀ” ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ “ਵਾਸਤਵਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ” ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ (ਉਪਦੇਸ਼ਨ)। ਇਹ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ “ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।” ਸਾਡੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਨੌਕਰੀ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੋ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ “ਹਕੀਕਤ” ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ “ਵੇਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ” ਹੈ। “ਸਬੂਤ” ਈਲੋਚੋਸ ਹਨ। ਇਹ “ਪਰੀਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣ” ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਸੱਚੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ। “ਜਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ” ਉਹ ਹੈ ਪਰਗਟਮੇਨ ਜਾਂ ਬਲੀਪੋਮੋਨਨ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ “ਸਬੂਤ” ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਡੀ ਪਸੰਦ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ।

“ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਆਨੰਦਮਈ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ, ਅਸਾਨ ਅਤੇ hardਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਪੂਰਣ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਗੜਬੜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਡੂੰਘੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਣ। ਰੱਬ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਠਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? “ਵਿਸ਼ਵਾਸ.” ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਸੁਣੋ। ਅਸੀਂ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੇ।

ਅਸੀਂ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ-ਜ਼ਿੰਦਗੀ” ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ. ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਕ ਵਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਕਦਮ. ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੇਖਭਾਲ ਮਸੀਹ ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਕ “ਪਦਾਰਥ” ਅਤੇ “ਸਬੂਤ” ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ. ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ.

ਗ੍ਰੇਸਲਾਈਫ © 1990-2020